

Skulptur med socialt budskap

Likt en medmänsklighetens armé i trä manar de till uppvaknande att se vad som sker. De bär alla samma form, bara kläderna, positionen och det yttre skiljer dem åt.

– Det är verkligheten som den är nu som gjort att mina skulpturer fått ett socialt innehåll igen, säger Pieter Hybbinette som drivs av det där som finns framför våra ögon.

PIETER HYBBINETTE

Ateljén i den gamla skolbyggnaden utanför Ödsnål doftar trä och överallt syns träbitar, olika träslag och verktyg. Längs väggarna och på hyllor står skulpturer från hans decennier som konstnär, som alla följer ett tydligt spår. Det handlar om människor, våra förutsättningar, tillkortakommanden och storheter.

Raderna av trä människor har kommit till under senaste året. Pieter berättar att han behöver gott om tid för att låta nya verk och idéer få gro och växa fram.

– Tid får aldrig bli det som avgör när jag ska avsluta ett arbete. Och jag vill inte ha någon här under den tiden. Då är jag är rädd att något ska förstöras.

Något som riskerar stoppa flödet och trassla till tråden som han så ömt vårdar, menar han.

– Det är ett privat, skört tillstånd, och en konstnärlig process där man inte har något svar från början, men det sitter i ryggmärgen när svaret är där och det är klart.

Hans skulpturer kan ligga nära honom själv på ett känslomässigt plan eller kommentera världsläget. I sammanhang och tillstånd som han relaterar till. Som när han tog sig an ålderdomen på sitt vis, i utställningen "I huvudet på en 75-åring" för ett par år sedan. Han gjorde små

träskulpturer av rullstolar och rullatorer. Finkänsliga och detaljerade, placerade i stolta rader i rött och svart.

– De är fantastiska verktyg för många, men syns sällan i konsten.

Uppvuxen i Indien med sina föräldrar och syskon, kom han till Sverige som nioåring. Redan tidigt gillade han att snida figurer, forma och snickra.

– Mina föräldrar var väldigt tillåtande och såg att det fanns något i händerna. De skaffade en hyvelbänk till mitt rum där i lägenheten i Göteborg. Med läs- och skrivvårigheter blev skolan en kamp för Pieter som hoppade av gymnasiet och istället gick på yrkesskola i snickeri. Sen vidare till HDK, för att i början av 70-talet studera på Valands konsthögskola. I slutet av 60-talet var Pieter med vid starten av Experimentgymnasiet, en praktisk studie i direkt demokrati.

– Den stämplades som väldigt röd, men för mig handlade det inte om ideologi, utan var ett experiment med livet, säger han bestämt.

– Det var en mycket politisk tid, minns Pieter. En tid som handlade om socialt engagemang, då många på allvar trodde sig kunna förändra världen, göra den bättre.

– På 70-talet hade mina skulpturer ofta ett socialt budskap, men sedan dess har mina arbeten valt sitt eget liv. Mitt samhällsintresse har inte gått att förena med skulpterandet, men de två senaste åren har något hänt. Det har blivit en återkoppling och nystart, säger Pieter leende och ser på sina träfigurer som står där och bevisar just det.

Ungefär vart femte år deltar Pieter i

Konstvandringen. Med lite klivna känslor inför att släppa in besökare i ateljén, en del av hans privata sfär. Men samtidigt tycker han det är viktigt.

– Konstvandringen visar att vi bara är vanliga människor som strävar på och jobbar, fast det är svårt att veta utgången. Många tror att konst handlar om att göra grejer för avyttring, säger han och blir allvarlig.

– Men grunden är något helt annat, drivkraften måste vara lusten, något djupare behov där man inte tänker på någon betraktare. Börjar man göra det blir det kass, tillägger han som är svårflörtad när han själv ser på konst.

– Ibland kan man fundera över det där som säljer bra, är det nödvändigtvis bra konst? Då gör man kanske bara konst som redan fyller befintliga behov och inte skapar nya, säger Pieter.

– Att skulptera som jag gör i litet format är egentligen rena hedenhösmetoden när det gäller att nå ut, säger han och menar att det är en annan tid nu, allt ett knapptryck bort, lätt att nå ut med budskap till tusentals.

– Men jag fortsätter på mitt vis – jag kan inget annat.

Efter konstutbildningar och alla år som yrkesverksam konstnär och med professur på HDK i Steneby, får han nu mer tid till sin konst.

– Idéerna kommer hela tiden, säger Pieter som arbetar i ateljén nästan varje dag, om än korta pass. Och besluten tar längre och längre tid ju mer erfarenhet han har.

– Men det finns inte i tankevärlden att jag skulle sluta vara här.